

tagga igga páwa tulleb temma, jo toob mülle toidust ja rohto, ja rõmustab ennast ikka seál jures. — Oh, Jummal! fui agga temma wannemad temmaga ei wotte jes párrast törreleda. Jummal laško nende hea innimeste kássi hásti káia sün, ja seál iggaweste! ta panni káed kofko, ja lugges Jummalat tånnamas ja pallumas súddda mes.

Mihkel olli jubba hopis átraunnustav nud, et ta hobbast piddi otsuma ja mótles agga Håddi peále. Ðe este! útles ta wi maks: Håddi on úks wágga hea laps, agga need ka wágga head wannemad on, kes sedda last on öppetanud fest rõmo tundima, fui ta teistele head woib tehha. Ða tousis ülles, andis haigese feik mis ta omma rahha kufro sees leidis, ja mótles: ma woin jo kúl te pedale wet juu, kússis Håddi wannematte nimme járrele, ja láks hobbast otsumä. Kui ta párrast sedda úbhest haigest ehet waeje innimesest kuulda ehet nahha

sai, siis ta mótles ikka piisokse Håddi peále, ja andis ning aitis ni paljo fui ta wiis, ja pallus ommad wannemad, fes rikkad ollid, et nemmad ka piddid aitma, fest ta olli neile piisokse Håddist rákinud.

Kahheksa aastad párrast sedda surri temma emma, ja aasta párrast jai temma issa pimineks. Ðessa tahtis núud wággise et ta naese piddi wotma: ta nimmetas temmale monningad túdrukud, kenne issad rikfad ollid, ja kes siis temmale paljo pruti warrandust wiisid tua. Mihkel ei tahtnud feigest fest mingisugust kuulda, wiinaks útles temma: armas taat! mul ep olle pruti warrandust mitte tarvis, fest meile on jo ni paljo, et meie wiime ellada, ja minna ollen noor ja tuggew, agga sulle, armas issa, láhháb nisugust pruti warrandust tarvis, mis ennam on, fui hobboset, hárjad ja lambad, mis sind et woi aita: sulle láhháb so wanna ea, ja so pimmedusse párrast harrimist tarvis. Anna mulle